

ת"פ 24851/11/13 - מדינת ישראל נגד נסים מזרחי, דניאל-אושרי מזרחי-נדון

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 24851-11-13 מדינת ישראל נ' מזרחי ואח'
בפני כבוד השופטת נאוה בכור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. נסים מזרחי

2. דניאל-אושרי מזרחי-נדון

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רינת מזרחי

הנאשם 1 וב"כ עו"ד מירב נוסבוים

הכרעת דין

(בעניינו של נאשם 1 בלבד)

1. החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה של תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. כנגד הנאשם 1 (להלן: "הנאשם") הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק ותקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר לפי סעיף 382(א) לחוק.

על פי המפורט בכתב האישום, במהלך תקופה של מספר שנים ועד למועד כתב האישום התנדב הנאשם בפרויקט "מחשב מכל הלב" ביישוב אלפי מנשה, שפעילותו הופסקה ביום 3.3.13 ונוהל ע"י ניר אפרתי (להלן: "המתלונן").

ביום **20.2.13** ברחבת החנייה של המתנ"ס באלפי מנשה, בזמן פינוי ציוד מעבדת הפרויקט, נכח המתלונן

במקום, צילם ותעד במשך דקות ארוכות את חן אופיר פעיל בפרויקט, כשהוא משוחח בטלפון נייד.

בהמשך הגיע הנאשם ברכבו למקום, יצא מהרכב כשהוא אוחז בידו האחת בטלפון נייד ובשנייה- מנעול.

המתלונן החל לצלם את הנאשם באמצעות הטלפון הנייד שבידו, ובתגובה התקרב אליו הנאשם וצעק לעברו "אתה רוצה, אני אשבור לך את זה? תלך יא חתיכת כלב", העיף את ידו של המתלונן, דחף אותו, הכה אותו בברך ימין באמצעות המנעול, וחבט בו באמצעות אגרופיו בכתפיים.

כתוצאה מכך נגרמו למתלונן נפוחות, תפליט ורגישות בברך ימין.

בהמשך הגיע למקום **נאשם 2**, שהינו בנו של הנאשם, הכה את המתלונן באמצעות ידיו וקפץ על המתלונן מאחור בכוונה להפילו.

3. בתשובתו לכתב האישום, כפר הנאשם במיוחס לו.

הנאשם מודה בנסיבות האירוע לפיהן התנדב בפרויקט האמור, וכי המתלונן נכח במקום וצילם באופן אובססיבי את המתרחש.

כן מודה הנאשם כי יצא מרכבו בעודו אוחז במנעול וטלפון נייד בידיו על מנת לנעול את דלת המתנ"ס, כשהמתלונן צילם אותו ולא הרפה ממנו חרף בקשותיו לחדול מכך.

לטענת הנאשם, לאחר שלא נענה לבקשותיו לחדול - הדף הנאשם את ידו של המתלונן שאחזה בטלפון הנייד בלבד.

הנאשם מכחיש שאיים על המתלונן, ומכחיש כי הכה אותו.

4. ביום **2.3.16** הורשע נאשם 2, במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בתיק, ונדון למאסר מותנה והתחייבות.

5. על עדי המאשימה נמנו:

(1) ע"ת/1- המתלונן (עמ' 4-38 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2-עוזי סיני (עמ' 40-47 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3-אריאל יהל (עמ' 48-55 לפרוטוקול)

6. מטעם ההגנה העידו:

(1) ע"ה/1- הנאשם (עמ' 56-66 לפרוטוקול)

(2) ע"ה/2- חן אופיר (עמ' 66-71 לפרוטוקול)

7. דיון ומסקנות

1. לאחר שנדרשתי למכלול הראיות והעדויות בפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי עלה בידי המאשימה להוכיח את עובדות כתב האישום, למעט הכאתו של המתלון במנעול, וגרם חבלות בשל כך.

2. בעת הרלוונטית שימש המתלון מדריך נוער בפרויקט "מחשב מכל הלב" ביישוב אלפי מנשה (להלן: "הפרויקט"), וניהל אותו מטעם המועצה (עמ' 5 ש' 26-27, עמ' 11 ש' 29-32), כשבנו של הנאשם הינו אחד מחניכי הפרויקט (עמ' 9 ש' 22-23).

אין חולק כי עובר לאירוע היו קשרי ידידות טובים ותקינים בין הנאשם למתלון, הן על רקע מאמציו של הנאשם לסייע לפרויקט והן על רקע אישי (עמ' 10 ש' 1-6, עמ' 31-33; עמ' 11 ש' 1-4).

ברקע לכתב האישום -סכסוך שהתגלע בין הנאשם למתלון על רקע סגירת הפרויקט, כל זאת לאחר שהנאשם - המתנדב ומעורב בחיי הקהילה של היישוב והמועצה המקומית (להלן: "המועצה") - ניסה לפעול למציאת מקום חלופי לפרויקט לבל ייסגר (עמ' 9 ש' 24-26, עמ' 31-32; עמ' 10 ש' 18-120), ואף שוחח עם המתלון על כך באופן נוקב ימים ספורים עובר לאירוע (עמ' 11 ש' 6, עמ' 11-21, עמ' 27-28), אך בשל סירובו והתנהגותו של המתלון -הדבר לא צלח (עמ' 15 ש' 26-27).

מעדותם של הנאשם, המתלון וע"ת/2 עוזי סיני (להלן: "עוזי"), עולה כי ביום שקדם לאירוע, הגיע הנאשם למתנ"ס בחצות הלילה בעיצומה של העמסת ציוד ומחשבים של הפרויקט ע"י המתלון ובסיועו של עוזי - מעמד בו הזעיק הנאשם את קב"ט היישוב והאשים את המתלון בגניבת הציוד (ת/3 ש' 27-30; עמ' 16 ש' 9-17, עמ' 12-13; עמ' 25 ש' 8-15; עמ' 17 ש' 33; עמ' 18 ש' 1-6).

על פי עוזי -לאחר שהתבקש ע"י בנו, שהיה חניך בפרויקט, לסייע בהעמסת והובלת הציוד ממעבדת המחשבים למחזור (עמ' 40 ש' 17-19), הגיע ביחד עמו למתנ"ס והחלו להעמיס ציוד, אולם הנאשם הגיע למקום, החל לצעוק עליו ועל המתלון כי מדובר בציוד שלא שייך להם (עמ' 40 ש' 17-22; עמ' 43 ש' 18-20).

ביום האירוע, בשעות הערב, עת הוחלט על סגירת הפרויקט בשל מצוקה של מבני ציבור ביישוב וניסיונות לפתרון בעיה זו לא צלחו (עמ' 6 ש' 7-10; עמ' 10 ש' 14-17), אושר לפרויקט מקלט קטן על מנת לאחסן את הציוד הקיים ותכולת מעבדת המחשבים עד למציאת פתרון קבע (עמ' 6 ש' 6).

11-15).

בנסיבות אלה, הגיע המתלונן ביחד עם בני הנוער של הפרויקט על מנת לסייע בפירוק מעבדת המחשבים ולהעביר חלק מהציוד לאחסון (עמ' 6 ש' 16-17 ש' 24-25) וחלקו- למחזור ברזלים (עמ' 7 ש' 16-17).

במהלך האירוע, תעד המתלונן את המתרחש באמצעות מצלמת הווידאו במכשיר הטלפון הנייד שברשותו, סרטון שאף הוגש כראיה בתיק (ת/2; עמ' 7 ש' 7; עמ' 8 ש' 26-29; נ/2 ש' 4-5), לטענתו- בשביל להראות כי מדובר בהליך תקין לאחר שנשמעו טענות בדבר אי סדרים בנוגע ללקיחת ציוד מפרויקט (עמ' 7 ש' 7-11; עמ' 9 ש' 9-12).

לגבי הסרטונים-העיד כי הסריטם בעצמו ולא נערך בהם כל שינוי או עריכה (נ/2 ש' 8) כאשר הנאשם לא חלק על כך והוא הגישם לתיק בימ"ש (עמ' 38 ש' 18).

יש לציין כי דברים אלה מעלים סתירה מהותית בגרסת המתלונן- לפיה מחד גיסא מכחיש שפוטר בשל אי סדרים בניהול הפרויקט, כפי שטענו אף הנאשם ואופיר, מכחיש כי הייתה דרישה שהמקום יצולם בשל כך (עמ' 10 ש' 24-28) וטוען כי פוטר בשל רה- ארגון בפרויקט (נ/3 ש' 19), ומאידך- מסביר כי צילם ותעד את כל האירוע בכך שרצה למנוע טענות בדבר אי סדרים-טענות אותן כאמור הכחיש.

מהמשך עדות המתלונן עולה כי במהלך העמסת הציוד, הופיע הנאשם במקום (עמ' 7 ש' 3-7) בגישה נחושה ותקיפה למנוע את המשך העמסתו (עמ' 7 ש' 12-16; עמ' 24 ש' 16; נ/2 ש' 4-5). בנסיבות אלה, כשראה המתלונן את הנאשם והחל לצלם אותו- הוריד לו האחרון את המצלמה באגרסיביות (עמ' 27 ש' 11-14, 17), והגם שהמתלונן מודה כי המשיך לצלמו גם לאחר מכן, טוען כי האלימות של הנאשם לא הייתה קשורה לעובדה כי צילם (עמ' 27 ש' 24-25), באופן הסותר לחלוטין את יתר גרסתו ואת גרסת כל המעורבים.

כך, מתאר המתלונן כי בעת שראה אותו הנאשם כשהוא מצלם- התקרב לעגלת הציוד ובהנפת יד ניסה להעיף אותו, דחף אותו, כשדחיפה גררה דחיפה, והמתלונן בתגובה- הלך לאחור.

המתלונן לא ראה מה מתרחש מאחוריו- עד שחש את נאשם 2 שדחף אותו מאחור והפיל אותו לערוגה במקום (עמ' 7 ש' 18-21; עמ' 27 ש' 28; נ/2 ש' 9-10).

יש לציין כי בגרסתו במשטרה מציין המתלונן כי נאשם 2 הוא שנפל לתוך הערוגה (נ/3 ש' 11-15).

בנסיבות אלה, כך על פי גרסתו - המתלונן קם מיד, וראה מנעול בריח עם תליה בידו של הנאשם,

ובאמצעותו הולם הנאשם בברכו (עמ' 7 ש' 21-23; עמ' 34 ש' 14-15; **נ/2** ש' 5; **נ/3** ש' 2-3) באומרו "אתה לא תהיה פה יותר, זה הסוף שלך, זה היום האחרון שלך פה" (עמ' 8 ש' 1-4).

למרות שבנקודה זו מציין המתלונן במשטרה כי חש כעבור כמה דקות כי הברך שלו מתנפחת ופנה לבית החולים (**נ/3** ש' 4-5) - הרי שבבימ"ש תיאר כי החל לנוס, כשהנאשם רודף אחריו (**נ/2** ש' 6), ותקף אותו גם בכניסה למתנ"ס בבעיטות ובאגרופים לכתפיים תוך שהוא מנסה להורידו מטה ולקחת לו את מכשיר הטלפון מהיד (**נ/2** ש' 5; **נ/3** ש' 7-8; עמ' 7 ש' 23-24, ש' 25-26; עמ' 8 ש' 22-23; עמ' 34 ש' 17).

עוד המשיך המתלונן ותאר כי במהלך האירוע צעק לנאשם "ניסים תעזוב אותי" "אתה מכאיב לי", אולם הנאשם לא הרפה ממנו והמשיך לנסות להוציא לו את המכשיר מהיד (עמ' 7 ש' 27-29; עמ' 35 ש' 17).

לבסוף הצליח המתלונן, לדבריו, לברוח מהמתנ"ס (עמ' 7 ש' 29).

לאחר התקיפה התקשרה אל המתלונן אביבה בן רפאל (להלן: "**אביבה**") המנהלת עמותה אחרת שלקחה על עצמה להיות אחראית על הפרויקט (עמ' 17 ש' 11-14; עמ' 16 ש' 25-27), סיפר לה אודות אלימות הנאשם כלפיו (עמ' 8 ש' 6-10), והיא הגיעה למקום (עמ' 8 ש' 11).

למותר לציין כי לטענתו בעת שהגיע המתלונן לביתו ראו אותו בעלי הדירה המשכירים לו את הדירה כשהוא נסער ובגדיו קרועים (עמ' 8 ש' 11-15), זאת בניגוד להמשך עדותו לפיה משהגיעה אביבה למקום - עזרה לו להתפנות בשל פציעתו לביתו של חבר (עמ' 28 ש' 29-32).

כתוצאה מהחבלה בברכו - צלע המתלונן, הבין כי רגלו נפגעה, ופנה לקבלת טיפול רפואי בית חולים "מאיר" בכפר סבא (עמ' 8 ש' 15, ש' 16-20; **נ/2** ש' 6-7).

יש ציין כי מהתעודות הרפואיות בעניינו מיום האירוע עולה כי אכן נראתה נפחות, רגישות ותפליט בברך ימין (**ת/1**; **נ/3** ש' 8).

3. על המתרחש באירוע הנ"ל מעיד אף עוֹזִי שביום האירוע, ביחד עם בנו הגיע בשנית לעזור להעמיס ציוד, ולמרות שבנו הבטיח לו כי הפעם הדבר מאושר הרי משהגיע והחל להעמיס את הציוד על עגלה נגררת- בא הנאשם למקום ושוב צעק כי אסור לקחת ברזלים וציוד השייך למועצה (עמ' 40 ש' 22-25).

עוֹזִי מעיד כי במעמד זה החלו חילופי דברים בין המתלונן לנאשם, שכלל בין היתר איומים וקללות בין

השניים, ואז- הגיע בנו של הנאשם, החלו דחיפות, והמתלון נפצע ברגל (עמ' 40 ש' 26-28; עמ' 44 ש' 19-20, ש' 22).

יש לציין כי בעדותו בבימ"ש עוזי אינו זוכר את האירוע בשל חלוף הזמן, ונזקק לריענון זיכרון פעם אחר פעם, שלאחריו- מעיד כי בתחילה השניים צעקו במעבדת המחשבים והתקדמו לעבר רחבת החניה שם היה הנגרר כשהמתלון מצלם.

בשלב זה מתאר כי החלו דחיפות ביניהם על רקע סירובו של המתלון לפרוק את הציוד מהעגלה (עמ' 41 ש' 3-6), הגם שבעטיו של הזמן שחלף אינו זוכר אם מדובר בדחיפות הדדיות (עמ' 41 ש' 13-14), כל זאת כשהנאשם עלב במתלון על רקע נטייתו המינית.

בהמשך מתאר עוזי כי הנאשם נתן למתלון אגרוף ונאשם 2 הצטרף, והשניים תקפו את המתלון (עמ' 42 ש' 7-8; עמ' 54 ש' 4) ואף זוכר כי בנו של הנאשם בעט במתלון (עמ' 41 ש' 27-29; עמ' 42 ש' 4) - טענה אותה מכחיש נאשם 2 במשטרה (ת/4 ש' 20).

הגם שבבימ"ש העיד עוזי כי אינו זוכר מי החל בדחיפות ההדדיות, הרי שלאחר ריענון זכרוננו מהודעתו במשטרה - מסר כי היה זה הנאשם שחל בדחיפות (עמ' 42 ש' 23-24, ש' 25-28), כשהוא מנסה להפיל למתלון את המצלמה (עמ' 43 ש' 3-5).

אליבא עוזי, בתגובה למעשי הנאשם - גם המתלון דחף עם ידיו בהתגוננות ואיים מילולית (עמ' 42 ש' 30) תוך ניסיון להרחיק את הנאשם ממנו ולא על מנת להחזיר מכות לנאשם (עמ' 43 ש' 9).

עוד מתאר העד כי בפעם השנייה בה אנשים ניסו להפריד בין הניצים - ראה את המתלון בורח מהרחבה כשהנאשם ובנו רודפים אחריו (עמ' 41 ש' 9-12, ש' 23; עמ' 42 ש' 16-17).

עוזי חוזר ומעיד כי ניסה להפריד ביניהם, כפי שאף טוען המתלון (נ/3 ש' 21), ובהמשך עזב ביחד עם בנו והציוד את המקום (עמ' 41 ש' 16-19) ולמחרת מכר את הברזל בסך של ₪ 550 שהועבר למתנ"ס (עמ' 41 ש' 31-32).

בנקודה זו יוער כי למרות שבנו של עוזי נכח באירוע כאמור, והעד אף שוחח אתו על המקרה - לא זומן הבן לחקירה (עמ' 43 ש' 16-20).

ייאמר מיד, כי הגם שהתרשמתי כי עוזי אינו מוטה לטובת מי מהצדדים וכי עדותו אובייקטיבית ואינה מגמתית, מקום בו אין לו הכרות מוקדמת עם הנאשם ו/או המתלון (עמ' 45 ש' 31; עמ' 40 ש' 18-22; עמ' 44 ש' 31-32), מעיד כי לא חש מקונטר או נעלב מתגובת הנאשם להוצאת הציוד וראה עצמו כמי שבא רק לסייע לילדים בפרויקט לבקשת בנו (עמ' 46 ש' 4-11) - הרי שבשל חלוף הזמן ובעיות זיכרון חוזרות ונשנות שעלו בעדותו בבימ"ש (עמ' 44 ש' 14; עמ' 45 ש' 21-29; עמ' 46 ש' 17;

עמ' 47 ש' 6-13) - קיימות סתירות בגרסתו ואי דיוקים בעטיין נפגם משקל גרסתו.

כך, למרות שעוזי מעיד בתחילה כי זוכר שנאשם 2 בעט במתלון - הרי שבהמשך עדותו טוען כי למעשה אינו יודע מי נתן למתלון מכה ברגל, אך חושב שזה נאשם 2 (עמ' 42 ש' 10-14; עמ' 45 ש' 14-15), כשנאשם 2 מכחיש זאת (ת' 4 ש' 20).

יש לציין כי על פי נאשם 2, לא תקף את המתלון אלא הפריד בינו לבין הנאשם וכי למעשה היה זה הוא שהותקף ונחבל בגבו והגם שלא קיבל טיפול רפואי- קיבל שלושה "גימלים" מהצבא (ת' 4 ש' 28-30).

בנוסף, הגם שעוזי מעיד כי לא ראה כיצד התחיל האירוע - הרי שבהמשך התרחשו הדברים בסמוך לרכבו כיוון שהמתלון הגיע לצלם את העמסת הציוד על הרכב (עמ' 43 ש' 21, ש' 23-26).

יש לציין כי טענתו זו אינה מתיישבת עם העובדה כי בסרטון נראה רכבו של העד כשהוא מרוחק ממוקם הצילום (עמ' 43 ש' 27-32; עמ' 44 ש' 1).

זאת ועוד: מחד גיסא מעיד עוזי כי ראה שהמתלון נפצע באירוע, מאידך מעיד כי ידע על פציעתו של המתלון רק בדיעבד (עמ' 46 ש' 26-32; 47 ש' 1-3).

עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהעד מקפיד להעיד על מה שראה וזוכר בלבד, ולמשל טוען כי לו היה שומע את המתלון מקלל - היה אומר זאת, אך לא שמע (עמ' 46 ש' 1-3), היה מציין לו היה רואה את המתלון מצלם ומקנטר את הנאשם (עמ' 45 ש' 4-6), ואף נוכח הנראה בסרטון- עומד על כי תאר את מה שראה לידו בלבד (עמ' 45 ש' 1-3).

בנסיבות אלה, ולאור קשייו בזכירת האירוע, המשקל שניתן לייחס לעדותו של עד זה לגבי פריפריית האירוע הינו נמוך, למעט זה הנוגע לגרעין עדותו בדבר תקיפת הנאשם את המתלון, לעניין הורדת מכשיר הטלפון ודחיפתו של המתלון המתיישבת גם עם גרסת הנאשם.

4. עד נוסף לאירוע הינו ע"ת 3 אריאל יהל (להלן: "אריאל") שחרף היכרותו את הנאשם שנים רבות ממגוריהם באותו ישוב (עמ' 48 ש' 12-13) ניכר כי היכרותו עם המתלון הינה קרובה יותר על רקע היותו חניכו בפרויקט, כמו גם עדותו לפיה הם אהבו אותו והצטערו כשעזב (עמ' 50 ש' 2-6; עמ' 49 ש' 9-16).

לטענתו של אריאל, עמד במרחק מטרים ספורים מהאירוע (נ' 2 ש' 17; עמ' 49 ש' 29-30), בין המעבדת מחשבים במתנ"ס לרחבת החניה (עמ' 49 ש' 22-23), וכי למרות שהייתה שעת ערב- הייתה תאורה במקום (עמ' 54 ש' 17-18).

מעדותו של אריאל עולה כי ביום האירוע, בעת שסייע להעמיס ברזלים ומוצרים למחזור ממעבדת המחשבים של הפרויקט, הגיע הנאשם למקום, ואמר להם כי זוהי גניבה, והמתלון החל לתעד במצלמה את המתרחש (עמ' 48 ש' 16-21).

אריאל שולל במפורש את גרסת הנאשמים לפיה נאשם 2 הגיע רק בעיצומה של ההתרחשות (ת/4 ש' 1-6; עמ' 54 ש' 30-31; עמ' 55 ש' 1-2) ומעיד כי נאשם 2 היה באירוע מתחילתו.

עם זאת, אריאל מאשר כי המתלון צילם את הנאשם והתקרב אליו, תוך שהוא "מדביק" את הטלפון הנייד לפרצופו, והנאשם בתגובה אמר לו "תזוז ממני, אני אשבור לך את המצלמה" (עמ' 53 ש' 28-30).

עוד עולה מעדותו כי למרות שהנאשם ביקש מספר פעמים להוריד את המצלמה-המשיך המתלון לצלמו (עמ' 54 ש' 1; עמ' 53 ש' 31-32).

כתוצאה מכך, העיף הנאשם את המצלמה של המתלון, התנפל עליו, ובהמשך הכה בו גם במנעול (עמ' 54 ש' 2-5).

לדבריו, הנאשם דחף את המתלון עם המצלמה, וכשהמתלון נפל על הארץ- הכה בו הנאשם עם מנעול ברגלו, ובשלב זה הצטרף נאשם 2 לתקיפה ותקף גם הוא את המתלון (עמ' 54 ש' 6-10) ונתן למתלון מכה בבטנו עם הברך (עמ' 48 ש' 22-24; עמ' 49 ש' 5-8, ש' 27).

בתגובה לתקיפתו - המתלון צרח "תעזוב אותי" וניסה להימלט (עמ' 49 ש' 32).

לפי גרסתו של אריאל, הצדדים הופרדו ע"י אחד הנוכחים, והמתלון ברח מהמקום כשהנאשם ממשיך לרדוף אחריו למתנ"ס, קיללו ואיים עליו בתוקפנות, עד להגעת הביטחון למקום (עמ' 48 ש' 24-27; עמ' 49 ש' 1-2; עמ' 55 ש' 8-9).

אריאל אף היה עד לביקורו של ע"ה/2- חן אופיר (להלן: "אופיר") במתנ"ס עובר לאירוע, והעיד כי אופיר הלהיט את רוחות בעת ביקורו במקום, והגביר את המתח (עמ' 51 ש' 22-25), לא התייחס אליהם ו"ספר בלטות" ברצפה (עמ' 52 ש' 4-5).

עם זאת, משנשאל לעניין האופן בו התנהג המתלון כלפי חן אופיר- טען העד לפתע כי את זה לא ראה הואיל וכבר יצא מהחדר (עמ' 52 ש' 6-16), הגם שראה שהתווכחו (עמ' 52 ש' 18).

למרות שאריאל מתאר בפירוט את האירוע בין הנאשם למתלון, הרי שהתחמק מלהרחיב באופן תמוה לגבי האינטראקציה בין אופיר למתלון, כשצפייה בסרטונים של המתלון -מסבירה התחמקות זו לאור התנהגותו הכוחניות והמקנטרת של המתלון כלפי אופיר (ת/2 סרטון "תקיפה 1").

כך למשל, בעוד שאריאל יודע להעיד כי המתלון צילם את הנאשם ללא הרף, טוען שלא ראה תיעוד

דומה מצדו לגבי אופיר (עמ' 52 ש' 22 ש' 29-30; עמ' 53 ש' 13), זאת למרות שמדובר באירוע רצוף אחד מתמשך.

לא זאת אף זאת- אלא שמהמשך עדותו של אריאל מתברר כי אכן ראה את המתלונן כשהוא הולך אחרי אופיר וממשיך לצלמו (עמ' 53 ש' 19-20), באופן שמוכיח כי מדובר בניסיון לחפות על המתלונן ולצמצם ממעשיו, ותו לא.

אריאל אף מקפיד ללמד זכות על המתלונן במובן זה ששולל כי היה טעון או כי כעס באירוע ומסביר מעשיו כמי שהיה מאוכזב מפינוי הפרויקט מהמתנ"ס ועל כן תיעד במצלמה את האירוע (עמ' 50 ש' 10-11; עמ' 52 ש' 18).

באופן זה, ובדומה לגרסת המתלונן, העד אינו יודע להסביר כיצד תאורו הנ"ל, לפיו ברח המתלונן מהנאשמים - אינו מתיישב עם הנראה בסרטון לפיו המתלונן נפל ומיד קם והמשיך לצלם את הנאשם וענה כי "זה מה שזוכר" (**ת/2** דקה 7:55; עמ' 54 ש' 19-24).

דוגמא אחרת לכך היא טענת העד לפיה לא זוכר שהמתלונן קילל את הנאשם, למרות שהדבר נשמע בברור ובצעקות בסרטון פעמים רבות, בעיקר לאחר תקיפתו (**ת/2** דקה 7:28; עמ' 54 ש' 25-27), והמתלונן עצמו אף מודה בכך שהוא נשמע מקלל בסרטון (עמ' 37 ש' 4-5).

דברים אלה מעידים כי עדותו של אריאל מוטה ומגמתית לטובת המתלונן.

חרף העובדה כי עד זה מעיד על עצמו כמי שמתאר רק מה שראה באופן שאינו מוטה (עמ' 53 ש' 5-6), הרי שניכר כי לא כך הם פני הדברים.

יתרה מכך, עדותו של אריאל הינה עדות כבושה, מקום בו פנה מיוזמתו למסור עדות במשטרה רק כעבור כ- 6 שבועות מהאירוע, ביום **3.4.13**, לאחר התייעצות עם הוריו, הואיל ו"לא היה לו דחף ללכת למשטרה ולספר" (עמ' 50 ש' 14-20, ש' 27).

יש לציין כי דברים אלה אינם מתיישבים עם גרסתו לפיה למרות שהיו עוד שלושה חניכים שנכחו במקום, הרי שבניגוד אליו- הם חששו להעיד (עמ' 50 ש' 21-33; עמ' 54 ש' 12-13).

נשאלת השאלה: אם לא חשש להעיד- מדוע השתהה כחודש וחצי לאחר האירוע?!

זאת ועוד, לשיהוי האמור מתווספת העובדה לפיה לדבריו פגש במתלונן למחרת האירוע וראה אותו עם קיבוע ברגלו (עמ' 51 ש' 1-6) ואף שוחח עם המתלונן לאחר האירוע בטלפון (עמ' 50 ש' 30). דברים אלה מחזקים את החשש האמור בדבר הטיית העדות ותיאום גרסאות עם המתלונן, כשהיותו העד היחיד

מהנוכחים שראה את ההכאה הנטענת באמצעות המנעול בהתאם לגרסת המתלונן- אומרת דרשני.

נוכח האמור - מהימנות העד ומשקל עדותו נפגמים מאד.

5. כפי שעלה מעדות המתלונן בבימ"ש, כך מעדותם של כל העדים, ומהסרטונים שהוגשו - ניכר כי המתלונן הינו **אדם אמוציונלי מאוד** המתנהג בהתאם לכך.

כך, בבואו להעיד מעל לדוכן העדים - התקשה הנאשם לעשות כן בנוכחות הנאשם באולם, שעה שעורך דינו מנסה להרגיעו בתנועות ידיים (עמ' 4 ש' 19-20; עמ' 6 ש' 21), בכה בעדותו מספר פעמים (עמ' 6 ש' 18; עמ' 7 ש' 5), ושתה מים על מנת להירגע (עמ' 6 ש' 22).

נוכח אופיו זה, הנשזר היטב במארג הראיות בתיק, ניכר כי בגרסתו- הגם שגרעינה אמת- התערבבו להם מוץ ותבן, טפל ועיקר ובחלקה הארי של עדותו- עיבה, הגזים והפליג בתיאורים בדבר ההתנהלות האלימה כלפיו, מצד נציגי המועצה והנאשם.

כך למשל, מתאר המתלונן את התנהלותה של מנהלת המתנ"ס **הגב' נאוה ארצי** שהגיעה למתנ"ס עובר לאירוע כ"פלישה אגרסיבית", שנעשתה באופן הפגנתי (עמ' 14 ש' 1-16; עמ' 19 ש' 11-15), גרמה לו עוול אישי, ופירש את כל התרחיש כמעשה "תקיפה" כלפיו (עמ' 36 ש' 4-8), בעוד שתיעוד האירוע הנ"ל בסרטונים - מוכיח את ההפך (עמ' 13 ש' 1-24; עמ' 14 ש' 1-16).

למעשה היה זה המתלונן שנהג כלפיה בחוסר כבוד, כשהוא עוקב אחריה במצלמתו ומתעד אותה חרף בקשותיה כי יחדל מעשיו, ואי הנוחות שחשה ממעשיו הינה ניכרת לעין ואף נאמרה לו במפורש על ידה (**ת/2** סרטון "פלישה 1-3"; עמ' 14 ש' 26-31; עמ' 15 ש' 1-5).

למותר לציין כי חרף הצגת הסרטון - עמד המתלונן בהכחשתו כי צילם אותה ללא הרף ומטווח קרוב החודר לפרטיותה (עמ' 19 ש' 20; עמ' 20 ש' 1-17), הכחיש כי קנטר אותה למרות שהדברים נשמעים בברור בסרטון (עמ' 21 ש' 14-18), ולטענתו - אינו זוכר אם ביקשה שיפסיק ממעשיו (עמ' 19 ש' 21-26, ש' 28) אולם כיוון שדובר בשטח ציבורי - המשיך לצלם (עמ' 21 ש' 19-20).

באופן דומה, בטרם הגיע הנאשם למקום, צילם המתלונן את העד אופיר, שהגיע למתנ"ס מטעם ראש המועצה, תאר את התנהגותו כ"פולשנית" (עמ' 22 ש' 3-4), "ברוטאלית" כלפי בני הנוער במקום (עמ' 22 ש' 5-12), וכי התנהג בצורה "הגובלת באלימות" לפי פרשנותו (עמ' 23 ש' 21-23, ש' 25), באופן שאינו מתיישב כלל עם הסרטון המתעד זאת.

מהסרטון הרלוונטי עולה בברור כי היה זה המתלונן שהתנהג בצורה אלימה, מטרידה ותוקפנית כלפי אופיר, צילמו ממרחק קרוב מאוד, במהלך דקות ארוכות, עקב אחריו לכל אשר פנה ובכלל זה- מצלמו בעת שיחת טלפון אותה ביצע (עמ' 23 ש' 1-12; **ת/2** סרטון "תקיפה 1" דקה 00:27, דקה 00:58, דקה 01:10; סרטון "תקיפה 2" דקה 00:22, דקה 00:52, דקה 00:42).

עמוד 10

חרף הכחשותיו הנ"ל של המתלונן- הודה לבסוף כי קנטר את הנ"ל ופעל כלפיהם באופן מעורר פרובוקציה בכך שנצמד אליהם במצלמה, ותאר עצמו כמי ששחרר קיטור של התנהגות בעייתית כלפיו בחודשים שקדמו לאירוע (עמ' 25 ש' 16-19). בנוסף, הודה במהלך עדותו כי ייתכן שטעה בכך שהתקרב לחן אופיר קרבה יתרה, והצמיד את המצלמה לפניו חרף מחאותיו (עמ' 27 ש' 5, ש' 2-3).

יש לציין כי אף גרסתו של המתלונן בכל הנוגע להתנהגותו שלו באירוע מעלה תמיהות רבות- ומקרינה על הלך רוחו **הפרובוקטיבי**- בכך שמודה כי לא החזיר את מפתחות המתנ"ס למנהלת המתנ"ס נאווה ארצי בהתאם לסיכום עמו בטענות שונות (עמ' 12 ש' 1-10), מודה כי פעל להוצאת ציוד ממעבדת המחשבים של הפרויקט על דעת עצמו, מבלי שמי מהאחרים נתן לו הוראה על כך (עמ' 16 ש' 1-29; עמ' 24 ש' 1-11) וכשלא ברור להיכן פונה הציוד ואיה התמורה בגין מסירתו למחזור (עמ' 24 ש' 27-31, ש' 12-18, ש' 21-25), מודה בפרקטיקה בעייתית כאמור של צילום אנשי מועצה, ובכלל זה- הנאשם, נאווה ארצי וכן אופיר-באופן אובססיבי, מטריד ומקרוב, אולם מבלי להבין את הפסול וההטרדה שבכך (עמ' 12 ש' 25-30; עמ' 25 ש' 22-28, ש' 30; עמ' 26 ש' 1-4, ש' 25-27).

העובדה לפיה המתלונן חוזר ומכחיש כי הוא עצמו נהג בברוטליות באירוע (עמ' 36 ש' 33) -רק מחזקת את הנ"ל.

יתרה מכך, המתלונן אף סותר עצמו בנקודות מהותיות, באופן המכרסם במהימנותו.

כך, מתגלעת סתירה בגרסתו בכל הנוגע למועד הגשת תלונתו במשטרה, ושאלת השיהוי בהגשתה **(נ/2)**.

בתחילה, המתלונן מנסה לטעון כי הגיש תלונה כבר ביום האירוע, אך לא זוכר היכן ועל ידי מי (עמ' 29 ש' 6-1, ש' 9-12, ש' 17-20), ורק לאחר הובהר לו כי אין לכך כל אינדיקציה בחומר החקירה- הודה כי ייתכן והתלונה הוגשה רק כעבור שבועיים (עמ' 29 ש' 13-15, ש' 21-24).

בשלב שני, מנסה המתלונן להסביר מדוע השתהה כשבועיים לאחר האירוע בהגשת התלונה וסותר עצמו פעם נוספת בכך שפעם טוען כי השתהה בשל הפגיעה ברגלו שהצריכה פינוי למיון (עמ' 29 ש' 25-30), פעם טוען כי רגלו נשברה(!) -טענה שאינה נכונה ואינה נתמכת בתעודות הרפואיות (עמ' 30 ש' 21-24), ופעם טוען כי היה צריך שהות לחשוב מה לעשות וכיצד לפעול (עמ' 30 ש' 22-24).

סתירות אלה מתחדדות נוכח העובדה כי ברגע שעומת עמן- מבקש המתלונן להפסיק את עדותו בבימ"ש (עמ' 30 ש' 1-2).

אף לגבי מועד הגשת התלונה- ביום **4.3.13**- טוען המתלונן כי מדובר במועד אקראי (עמ' 30 ש' 26), חרף העובדה כי אין חולק שיום קודם לכן- היינו ביום **3.3.13**- קיבל מכתב פטורין מהמועצה המודיע על כניסתם לתוקף של פטוריו למחרת- היינו במועד הגשת התלונה (!) **(נ/1)**; עמ' 30 ש' 27-30).

הגם שהמתלון מכחיש כי פיטוריו היו את המניע להגשת התלונה דן (עמ' 31 ש' 7-1), הרי שגרסתו הנ"ל לדברים הינה קלושה ומעוררת שאלות רבות.

הנה כי כן, לא זו בלבד שהשתהה שבועיים בהגשת תלונתו ללא הסבר סביר, אלא אף נמנע מהזעקת המשטרה למקום האירוע לאחר תקיפתו (עמ' 28 ש' 24-26; נ/2 ש' 12) ולבסוף הגיש תלונתו- מיד עם הודעת דבר פיטוריו.

סתירה נוספת העולה מגרסת המתלון נוגעת לטענתו כי בגדיו נקרעו באירוע ע"י הנאשם (עמ' 8 ש' 11-15) - אך לא הובאה כל ראיה ממשית לעניין זה (עמ' 35 ש' 11), והדבר לא נתמך באף עדות. יתרה מכך, בשתי הודעותיו במשטרה לא אזכר את קריעת הבגדים, אלא רק בבימ"ש, כל זאת שוב- ללא הסבר סביר (עמ' 35 ש' 9-10, ש' 6-8).

למותר לציין כי גרסתו נתמכת רק חלקית בתעודות הרפואיות בעניינו (ת/1).

כך, חרף העובדה כי במשטרה ובבימ"ש מעיד המתלון כי הנאשם חבט בו בסטירות ואגרופים לכל חלקי גופו, הרי שבתעודה הרפואית התלון על כי נחבט בברך ימין בלבד (ת/1 עמ' 1), וכן התעודה נעדרת כל סממן לפגיעות ביתר חלקי גופו כמתואר.

הסברו של המתלון לעניין זה- לפיו מדובר במכות יבשות ועל כן אין סימנים על גופו- אינו מתיישב עם עוצמת האלימות אותה תאר (עמ' 31 ש' 8-11, ש' 13-14), שוב- באופן המחדד את התחושה בדבר נטייתו להגזים בעדותו במטרה להשחיר פניו של הנאשם.

לא זאת אף זאת- אלא שאין חולק כי בהודעתו השנייה במשטרה העיד בק אודות מכה בברך עם המנעול (עמ' 31 ש' 15-17; נ/3 ש' 2-3), ורק לשאלה מפורשת של החוקר בדבר מכות אגרופ- מתאר מספר מכות אגרופ בכתפיו (נ/3 ש' 6-7).

משעומת המתלון עם הנ"ל- נותר ללא הסבר בפיו לאמור, ושב ומבקש להפסיק עדותו בטענה כי אינו מרוכז והתעייף (עמ' 31 ש' 18-28; עמ' 34 ש' 20-27; עמ' 35 ש' 1-5).

לאור האמור, מסקנתי היא כי גרעין האמת בגרסתו נוגע רק להורדת הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד שלו באמצעות ידו, הנראה היטב בסרטון ותקיפתו על ידו פעם נוספת מידלאחר מכן(ת/2 סרטון תקיפה 3 מדקה 34:6 ואילך).

יש לציין כי הסרטון אינו תואם את גרסתו של המתלון, בדבר הכאתו במנעול ורדיפת הנאשם אחריו.

יש לציין כי בסרטון עובר לתקיפתו את המתלון -לא נראה הנאשם כשמנעול תליה בידו, ואף מחילופי

הדברים בעת התקיפה ולאחריה כפי שנשמע בסרטון- אין זכר לתקיפתו של המתלון במנעול.

יתרה מכך, חרף העובדה כי המתלון מייחס לנאשם אמירה לפיה בעת שהכה בו באמצעות המנעול כביכול אמר לו הנאשם "אתה לא תהיה פה יותר, זה הסוף שלך, זה היום האחרון שלך פה" (עמ' 8 ש' 1-4)- אין לה זכר בסרטון האירוע.

זאת ועוד: חרף גרסתו של המתלון לפיה לאחר שנפל לארץ, קם וברח מהמקום לכיוון המתנ"ס כשהנאשם רודף אחריו, הרי ששוב-אין לכך תמיכה בסרטון, וללא הסבר לכך מפי המתלון (עמ' 28 ש' 1-2).

על פי הנראה בסרטון - לאחר שתקף אותו הנאשם והסרט שובש ככל הנראה בשל התקיפה ונפילתו לארץ- חזר המתלון וצילם את הנאשם בעודו במקום (שם; ת/2 מדקה 7:01).

למען הסר ספק יובהר כי בחקירתו הנגדית עומת המתלון עם סתירה זו בגרסתו, לפיה נראה כשהוא ממשיך לצלם מבלי לברוח כטענתו מהמקום, אולם נותר ללא הסבר, והודה כי המשיך לצלם (עמ' 35 ש' 18-24, ש' 25-30).

בכך תקף הנאשם את המתלון בהתאם להוראות סעיף 379 לחוק ולא בהתאם לסעיף 382(א) לחוק כמיוחס לו בכתב האישום, הואיל ולא השתכנעתי במידה הנדרשת בפלילים כי הכה באמצעות מנעול ו/או כי גרם לחבלה בברכו של המתלון ו/או כי הוכה ע"י הנאשמים גם יחד.

נותר בליבי ספק בדבר גרימת החבלה בברכו כתוצאה מבריחתו למתקן הצופים הסמוך למקום האירוע, ובכל מקרה, לא הוכחו בפני עובדות כתב האישום לעניין זה כדבעי.

6. גרסת הנאשם

מגרסת הנאשם עולה כי אינו מכחיש את נוכחותו באירוע, כמו גם הדיפת מכשיר הטלפון הנייד של המתלון באמצעות ידו על מנת שיחדל לצלם, אולם מכחיש את יתר פרטי התקיפה המפורטים בכתב האישום.

אליבא הנאשם, בהיותו תושב היישוב מזה 20 שנה המתנדב דרך קבע בקהילה, סייע בידי המתלון בחמש שנות היכרותם, בגיוס מחשבים לפרויקט ובשיחות וקידום ענייני הפרויקט במועצה (עמ' 56 ש' 20-22; עמ' 57 ש' 1; עמ' 60 ש' 15-23).

הנאשם מתאר, באופן עולה אף מגרסתו של אופיר, כי המתלון עד מהרה הפך לבן בית אצלו, אכל על שולחנו והתייעץ עמו באופן תדיר לגבי הפרויקט (עמ' 57 ש' 2-4; עמ' 70 ש' 22).

עוד עולה מגרסתו, הנתמכת אף בעדותו של אופיר (עמ' 70 ש' 25-32), כי לאחר שהתבררו אי סדרים בניהול הפרויקט וחשד לפירוקם ומכירתם של לוחות אם מהמחשבים שנתרמו ככל הנראה לצרכי רווח, כמו גם בשל מצוקת מקום במבני המועצה, הוחלט על סגירתו של הפרויקט (עמ' 57 ש' 8-10; **ת/3** ש' 5-13).

יוער כי המתלון בגרסתו כאמור מכחיש שפוטר בשל אי סדרים בניהול הפרויקט, וטוען כי פוטר בשל רה- ארגון בפרויקט (**נ/3** ש' 19).

בנסיבות אלה, מתאר הנאשם כי חרף ניסיונותיה של המועצה למצוא מקום חלופי - נתקל הדבר בהתנגדות חריפה מצד המתלון (**ת/3** ש' 1-3; עמ' 57 ש' 30-31), שהחל להתנהג בכוחניות, בחוצפה ובתוקפנות (**ת/3** ש' 13-16), תבע בעלות על מתנ"ס והחל להטריד חברי מועצה באופן אובססיבי ולצלמם כל אימת שהגיעו למתנ"ס (**ת/3** ש' 21-24; עמ' 57 ש' 10-22), ובכלל זה -את נאווה ארצי והעד אופיר (עמ' 57 ש' 24-25, ש' 27).

יש לציין כי גרסתו זו של הנאשם, נתמכת בסרטונים אותם צילם המתלון (**ת/2** סרטוני "פלישה 1-3" סרטון "תקיפה 1") ובגרסתו של אופיר (עמ' 67 ש' 1-10; עמ' 66 ש' 27-32).

בהתאם לגרסת המתלון, מתאר הנאשם כי בערב שקדם לאירוע, הגיע למתנ"ס בחצות הלילה בעיצומה של העמסת ציוד ומחשבים של הפרויקט ע"י המתלון - הזעיק את קב"ט היישוב והאשים את המתלון בגניבת הציוד (**ת/3** ש' 27-30; **ת/3** ש' 31-33; עמ' 16 ש' 9-17, ש' 12-13; עמ' 25 ש' 8-15; עמ' 17 ש' 33; עמ' 18 ש' 1-6).

על רקע זה מסביר הנאשם את המתח שנוצר ביניהם ימים ספורים עובר לאירוע, מתוך מחשבה של המתלון כי הוא אינו רוצה לסייע לו ונוקם בו למרות שיש לו בן בפרויקט (עמ' 58 ש' 18-19).

בנסיבות אלה, מתאר הנאשם את התנהגות המתלון כאובססיבית בכל הנוגע לפרויקט (עמ' 59 ש' 30-32) שנלחץ ופעל באופן אגרסיבי באמצעות הפצת שקרים כלפיו, הן בגרסתו שלו והן באמצעות השפעה על חניכים נוספים אותם הדריך דוגמת העד אריאל (עמ' 66 ש' 8-9).

ביום האירוע, נודע לנאשם ע"י קב"ט היישוב כי המתלון ממשיך להעמיס סחורה ממעבדת המחשבים של הפרויקט במתנ"ס והורה לו להגיע למקום, להחליף מנעול ולנעול את המקום (עמ' 58 ש' 4-6; **ת/3** ש' 34-36).

כשהגיע הנאשם למקום לבדו - לאחר שהוריד את נאשם 2 בדרך, אף אליבא גרסתו של נאשם 2 (**ת/4** ש' 1-6), ראה את עוזי עוזר בהעמסת הציוד, וביקש ממנו לחדול כיוון שמדובר בגניבה (עמ' 58 ש' 1-6).

(20-24).

בנוסף, ראה את המתלון כשהוא הולך ומצלם את אופיר ממרחק קרוב, כפי שנהג כלפי נאווה ארצי ימים ספורים קודם לכן (**ת/3** ש' 37-40; עמ' 58 ש' 6-11, ש' 16-19), כשאופיר אמר לו כי כך נוהג המתלון מזה כחצי שעה (**ת/3** ש' 40-41).

בנסיבות אלה, החליף הנאשם את המנעול למעבדת המחשבים (עמ' 58 ש' 25-27), כיוון שכפי שאף הודה המתלון- לא החזיר את מפתחות המקום כפי שהתבקש לעשות (**ת/3** ש' 23; עמ' 12 ש' 1-10), ולאחר החלפת המנעול עת היו המפתחות החדשים בכיסו- הגיע אליו המתלון עם המצלמה במכשיר הטלפון הנייד שלו והחל לצלמו (עמ' 62 ש' 13-1, ש' 16; **ת/3** ש' 42-43).

הנאשם תאר כי בסיטואציה זו המתלון החזיק את מכשיר הטלפון הנייד כי קרוב אליו לתוך פניו "**יותר מהמשקפיים אפילו**" (עמ' 61 ש' 31), ממרחק של 5 ס"מ, ולמרות שצעק לו הנאשם כי 'ישבור לו את הפלאפון'- המשיך המתלון לצלם אותו ולהטרידו ועל כן אחז הנאשם בידו של המתלון, והוריד לו את הפלאפון עד למותן (**ת/3** ש' 43-45).

בעדותו הנאשם מודה כי היו חילופי מילים בינו לבין המתלון וכי קילל את המתלון (עמ' 58 ש' 32; עמ' 59 ש' 1), ודיבר בטונים גבוהים (עמ' 65 ש' 11), ובכלל זה איים עליו באומרו "**תעוף מפה אני אשבור לך את העצמות**" (עמ' 59 ש' 2-3; עמ' 62 ש' 17-20), וכן מודה כי העיף בכוח את ידו של המתלון שהחזיקה במצלמה באומרו "**אני אשבור לך את הטלפון**" (עמ' 58 ש' 29-32; עמ' 65 ש' 24, ש' 26, ש' 28; עמ' 62 ש' 21-22, ש' 25).

יש לציין כי מהסרטון המתעד את התקיפה עולה כי תוך כדי הורדת מכשיר הטלפון של המתלון, בעת שהמצלמה מסתחררת והצילום משתבש, נשמע הנאשם בברור כשהוא צועק למתלון מספר פעמים "**רוצה שאני אשבור לך את זה?**" ומיד לאחר מכן "**אל תצלם אותי!**" וכן "**תלך, יא חתיכת כלב כוס אמק**" (**ת/2** סרטון "תקיפה 3" מדקה 6:41 ואילך).

עם זאת, הנאשם מכחיש כי הכה אותו באמצעות מנעול (**ת/3** ש' 55; עמ' 59 ש' 27-30), מכחיש כי הפיל אותו (עמ' 58 ש' 32) וכי בעט במתלון (עמ' 62 ש' 21-22), מכחיש כי הוא או נאשם 2 רדפו אחריו בעת שברח למתקן הצופים הסמוך (**ת/3** ש' 63-65, ש' 70; עמ' 59 ש' 10-13), ושולל כי תקף את המתלון באגרופים וכו' למעט הורדת הטלפון הנייד בו החזיק באמצעות ידו (**ת/3** ש' 49-51, ש' 57; עמ' 59 ש' 3-4).

נאשם 2 מחזק גרסתו זו הנאשם בכך שאף הוא מכחיש שתקף את המתלון אלא רק ניסה להפריד ביניהם (**ת/4** ש' 17-18), וכן הכחיש מכות בין הנאשם למתלון (**ת/4** ש' 22).

7. חיזוק נוסף לנ"ל - עולה מעדותו של **אופיר**, לפיה מכחיש כי הנאשם תקף את המתלונן ו/או הכה בו במנעול, אלא רק הוריד את הטלפון נייד מקרבת פניו, ונקט באלימות מילולית גרידא (עמ' 71 ש' 30), ולראיה- מוסיף כי הואיל והנאשם הינו אדם חזק -לו היה מכה את המתלונן ומפעיל כליו אלימות לא זו בלבד שלא היה ביכולתו של המתלונן לרוץ, אלא היה מגיע לבית החולים (עמ' 69 ש' 28-31 ; עמ' 70 ש' 1, ש' 4-7).

אליבא הנאשם, **נאשם 2** שהגיע למקום במהלך האירוע, עלה בריצה במדרגות בשלב בו העיף את המצלמה של המתלונן מפניו, שמע צעקות וחשב כי הנאשם מותקף, ועל כן הגיע להפריד ביניהם (עמ' 61 ש' 7-11 ; **ת/3** ש' 46, ש' 75-76), אולם מספר בחורים שהגיעו למקום לשיעור לחימה משולבת במתנ"ס חשבו שהוא רצה לתקוף, ועל כן אחד מהם דחף את נאשם 2 וכתוצאה מכך נאשם 2 נפל וניזוק בגבו (**ת/3** ש' 47 ; עמ' 59 ש' 6-8 ; עמ' 61 ש' 13-16).

יש לציין כי מחקירתו הנגדית עולה כי גרסתו זו לפיה הגיע נאשם 2 להפריד ביניהם עולה בקנה אחד עם גרסתו של נאשם 2 במשטרה (עמ' 61 ש' 30).

יש לציין כי דברים אלה עולים בקנה אחד עם גרסתו של נאשם 2 במשטרה לפיה כשהגיע למקום - ראה את המתלונן והנאשם אוחזים זה בידו של זה, כשהמתלונן דוחף את מכשיר הטלפון הנייד לפרצופו של הנאשם (**ת/4** ש' 7-8).

נאשם 2 אף מתאר כי המתלונן אמר לנאשם שיעזוב אותו וישחרר לו את היד ואילו הנאשם בתגובה ענה לו שיעזוב את הפלאפון ו"מה אתה מצלם" (**ת/4** ש' 8-9).

בנוסף, מאשר נאשם 2 כי ניסה להפריד ביניהם, וכתוצאה מדחיפתו נפל אחורה וקיבל שפשוף בגבו (**ת/4** ש' 9-20), וכשקם- ראה את צדדים במרחק זה מזה ואת הנאשם צועק למתלונן "תוריד את הטלפון" (**ת/4** ש' 10-12).

לפי גרסת הנאשם, בשלב זה נאשם 2 הגיע ועלה במדרגות המתנ"ס וכיוון שסבר שהנאשם מותקף- התערב ובמהלך התערבות זו המעורבים הפילו את נאשם 2 והוא קיבל מכה חזקה בגבו (עמ' 62 ש' 26-29).

בנסיבות אלה, לא ראה הנאשם את המתלונן כשהוא בורח הואיל ונפנה להסתובב ולעזור לנאשם 2 לקום מהרצפה, ורק בדיעבד התברר לו כי המתלונן ברח למתקן הסמוך של הצופים (עמ' 63 ש' 1-5).

באופן זה אף מסביר הנאשם את החבלה בברכו של המתלונן- לפיה נפצע בעת שקפץ מעל לגדר המפרידה בין המתנ"ס למרכז של הצופים (**ת/3** ש' 48-49).

גרסה זו נתמכת בגרסתו של **חן אופיר** לפיה בעת שהגיע למקום נאשם 2 וביקש לגונן על הנאשם -חבק אותו אחד הבחורים שהגיעו למתנ"ס לקורס לחימה משולבת על מנת שלא תתפתח קטטה וכתוצאה

מכר שניהם נפלו (עמ' 69 ש' 9-13; עמ' 71 ש' 17-18).

כמו כן חיזק אופיר את גרסת הנאשם בכך שבעת שנאשם 2 נפל- הנאשם רץ אליו על מנת לסייע לו לקום וחיבקו (עמ' 69 ש' 15-16; עמ' 71 ש' 17-21) ואף שולל במפורש כי מי מהנאשמים רדף אחרי המתלונן (עמ' 70 ש' 3).

יש לציין כי בעדותו הנאשם מודה **שטעה** בכך שלא עזב את המקום (עמ' 63 ש' 12-14; עמ' 64 ש' 26-27), אולם פעל באופן מינורי ביותר בתגובה להטרדתו של המתלונן אותו (עמ' 63 ש' 15-19) וכן רצה לסייע במקום לילדי הפרויקט ולא לברוח מהמקום (עמ' 64 ש' 10-12).

ולראיה- מדובר בהתנהגות חריגה וחד פעמית מצדו (עמ' 60 ש' 28-29), שאינה מאפיינת את אורחות חייו, הגם שלדבריו בעברו הרשעה קודמת בגין אמירות גזעניות כלפי פקח עירייה

(עמ' 60 ש' 2-4; עמ' 61 ש' 3-4).

בכל הנוגע לגרסאותיהם של עדי התביעה **עוזי ואריאל** שהעידו בדבר תקיפתו ביחד עם נאשם 2 את המתלונן- הכחישם הנאשם מכל וכל.

בנוגע לעדותו של **עוזי**- הנאשם מכחיש מכל וכל את גרסתו לפיה נראה כשהוא תוקף את המתלונן ביחד עם נאשם 2, ומעיד כי עוזי עצמו היה שותף לגניבה של הצידוד ועל כן לא מן הנמנע כי אומר דברים שלא היו (**ת/3** ש' 59-60). לראיה- למרות שהיו כ-20 אנשים נוכחים במקום האירוע - עוזי הוא היחיד שמעיד אודות אגרופים למתלונן (**ת/3** ש' 67-68; עמ' 42 ש' 7-8; עמ' 54 ש' 4).

זאת ועוד -לטענתו עד זה היה ליד הנגררת במרחק של כ-300 מטרים ממקום האירוע, ועל כן לא יכול היה להעיד את שהעיד (עמ' 61 ש' 23-26; עמ' 64 ש' 14-17).

באופן דומה, מכחיש אף את גרסתו של **אריאל**, וטוען כי בשל קרבתו ואהבתו למתלונן בהיותו חניכו במשך מספר שנים- הושפע ע"י אופיו האובססיבי של המתלונן, והאחרון הכתיב לו מה לומר (עמ' 63 ש' 21-30; **ת/3** ש' 80-87).

גם לגבי אריאל טען הנאשם כי לא נכח באירוע אלא היה למטה במרתף במתנ"ס (עמ' 64 ש' 4-6).

יש לציין כי בעוד שעדויותיהם של עדי התביעה עוזי ואריאל הינן עדויות בעייתיות- איש איש מסיבותיו כמפורט לעיל, ואף גרסתו של נאשם 2 נשקלת בזירות לאור רצונו הברור לגונן על הנאשם, הרי שעדותו של **ע"ה/2 חן אופיר** הותירה רושם מהימן ואמין.

יתרה מכך, מעדותו של אופיר עולה כי דווקא הוא מצוי בסכסוך עם הנאשם, בעת עדותו בבימ"ש, שאינו

קשור לאירוע, וכי הם אינם מדברים (עמ' 70 ש' 21-22), ועל כן חזקה עליו כי לא ביקש "לצאת מגדרו" על מנת לסייע בידי הנאשם בנסיבות אלה.

יש לציין כי לעניין **המניע**- מעלים הנאשם ואופיר טענה דומה לפיה בחר המתלון להגיש את תלונתו במשטרה בשיהוי של כשבועיים ימים מהאירוע, זאת לאחר שקיבל לידי מכתב פיטורין ביום שקדם לכך זאת על רקע חשדות שהועלו נגדו על ניהול לא תקין של המחשבים שנתרמו לפרויקט (עמ' 70 ש' 25-32).

העד אופיר, המכיר היכרות קודמת את הצדדים, בהיותו חבר ופעיל במועצה (עמ' 66 ש' 20-21), מחזק את גרסת הנאשם ומתאר את התנהלותו של המתלון מול המועצה כאמוציונאלית, וזכנית וכזנית (עמ' 66 ש' 27-32; עמ' 67 ש' 1).

מעדותו עולה כי ביום האירוע הגיע למתנ"ס וראה כי מוציאים ציוד ששייך לפרויקט שלא כדון, והורה על החלפת המנעול- כל זאת כשהמתלון הולך אחריו ומצלם אותו ללא הרף, מקלל ומגדף, ואינו שועה לבקשותיו החוזרות ונשנות כי יחדל מלצלם אותו (עמ' 67 ש' 14-17, ש' 20-23, ש' 26-32; עמ' 68 ש' 2).

מעדותו של אופיר, כמו גם מהסרטון הרלוונטי עולה כי המתלון מצלם באשר הוא הולך, ומתעד שיחת טלפון שעורך, כל זאת ממרחק קרוב מאוד שאינו סביר ושיש בו כדי להטריד (עמ' 68 ש' 5-14; **ת/2** סרטון "תקיפה 1" דקה 00:27, דקה 00:58, דקה 01:10).

על פי אופיר, ברגע שהגיע הנאשם למקום- ובעודו מתועד ע"י המתלון כשהוא משוחח בטלפון הנייד- הגיע הנאשם למקום והמתלון חדל לצלמו ועבר מיד להציק לנאשם באמצעות המצלמה באופן דומה (**ת/2** סרטון "תקיפה 3" דקה 6:34 ואילך; עמ' 68 ש' 15-18) תוך שהוא מצלם ומקנטר גם את הנאשם חרף בקשותיו כי יפסיק (עמ' 68 ש' 24-25).

מגרסתו של אופיר עולה כי לאחר שסיים את השיחה- ראה התקהלות שהסתירה לו את המתרחש (עמ' 71 ש' 12-13), הואיל ובמקום נכחו 5-6 נערים חניכי הפרויקט, עוזי סיני, ועוד כ-3-4 נערים שהגיעו לקורס לחימה משולבת במתנ"ס (עמ' 69 ש' 5-7), אך שמע קללות ואת הנאשם צועק "**תפסיק לצלם אותי**" "**אתה מציק לי**" "**אני אשבור לך את הטלפון אם תמשיך לצלם**" (עמ' 68 ש' 20-23; עמ' 69 ש' 3), באופן שמתיישב לחלוטין עם הנשמע בסרטון כנ"ל.

בשלב זה מתאר אופיר כי עמד במרחק של כ-40 מטרים מההתרחשות ולאור האמור התקרב אל המתלון והנאשם ובעת שהיה במרחק של כ-15 מטרים ראה את הנאשם מבצע תנועת הורדה של הטלפון הנייד של המתלון בידו ובתגובה את המתלון צורח צרחות אימים כפרובוקציה (עמ' 68 ש' 26-31; עמ' 71 ש' 9-11).

אופיר מכחיש כי מי מהנאשמים רדף אחרי המתלון, ומתאר כי האחרון ברח מהמקום לכיוון הצופים מבלי שנראה כי נפגע או צלע (עמ' 69 ש' 18, ש' 19-20), גרסה הנתמכת בגרסתו של נאשם 2 שמעיד כי לא ראה שהמתלון נפצע (ת/4 ש' 24).

בהמשך, מעיד אופיר, כי ראה את אביבה בן רפאל שהגיעה למקום וזו אמרה לו כי המתלון נפצע ולוקחת אותו לבדיקות (עמ' 69 ש' 24-27).

8. בנסיבות אלה, נוכח גרסתם של הנאשם ואופיר, כמו גם הסרטון, הוכחו מעל לכל ספק סביר רכיבי עבירת האיומים המיוחסת לנאשם.

בכל הנוגע לעבירת התקיפה - יש לציין כי כפי שהסרטון תואם רק באופן חלקי את גרסת המתלון כנ"ל, הרי הוא אינו תואם בחלקו גם את גרסת הנאשם לאירוע.

מהסרטון עולה בברור כי הנאשם נמצא במרחק של מטרים ספורים מהמתלון טרם התנפל עליו, וכי הדבר ארע מיד בסמוך להגעתו של המתלון אליו לראשונה לאחר שראה כי הגיע למקום.

משראה הנאשם את המצלמה בידי המתלון, חמתו בערה בו, ככל הנראה על רקע התנהגות דומה מצד המתלון עובר לאירוע כלפי חן אופיר ונאוה ארצי, שהובאה לידיעתו של הנאשם, ואז- התנפל על המתלון בחמת זעם.

עוד יש לציין כי בסרטון נראות בברור שתי תקיפות מצד הנאשם את המתלון (ת/2 סרטון "תקיפה 3 בדקה 6:41" ולאחר מכן בדקה 7:17), כאשר בתווך ביניהם נראה הנאשם כשהוא מוקף במספר מהנוכחים במקום שמרחיקים אותו מהמתלון (דקה 7:01) והוא חוזר ותוקף את המתלון (דקה 07:17) כשברקע הצילום המטשטש בשנית- נשמע בין היתר המתלון אומר לנאשם "מזרחי תעוף ממני" (דקה 7:20), "עזוב אותי" (דקה 7:28), הנאשם נשמע כאומר "בוא הנה" (דקה 7:33).

בסוף התקרית השנייה מטיח המתלון בנאשם "איזה אלימות, אדם אלים" (ת/2 סרטון "תקיפה 3" דקה 8:19).

בנסיבות אלה, הגם שהסרטונים והעדויות מצירים תמונת מציאות אחרת מזו שצייר המתלון, הרי שאלו בכל זאת מגלים תקיפה שלא כדין ע"י הנאשם - תהא התנהגותו של המתלון מטרידה ככל שתהא.

יוער כי בהתאם להוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 שעניינה הרשעה בעבירה על פי עובדות שלא נטענו בכתב האישום, לפיה בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב עמוד 19

האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן, הרי שמכוח קל וחומר בעניינו- כשמדובר באותן נסיבות של כתב האישום והגנתו של הנאשם אף הייתה רחבה יותר מהנסיבות בהן מורשע.

עם זאת הנאשם אינו רודף אחרי המתלונן שקם וממשיך לצלם לאחר התקיפה (ת/2 "תקיפה 3" דקה 7:55) ואף ניכר כי ההתייחסות בתקיפה הינה לנאשם בלבד, ולא לנאשמים.

כמו כן לאור המפורט לעיל, אין כל אינדיקציה לתקיפה במנעול-מקום בו הנאשם לא נראה כשמנעול בידו עובר לתקיפה, וגרסאות העדים אינן מאזכרות זאת -למעט אריאל שעדותו מוטה, וכן לא הוכח קשר סיבתי בין התקיפה לבין פציעתו של המתלונן בברכו דווקא, שאינה מתיישבת עם אופן תקיפתו ע"י הנאשם בהעדר מנעול.

8. נוכח כל האמור, הריני מזכה את הנאשם מתקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר בהתאם לסעיף 382(א) לחוק, ותחת זאת מרשיעה אותו בתקיפה לפי סעיף 379 לחוק, ובאיומים לפי סעיף 192 לחוק.

ניתנה היום, ג' אלול תשע"ו, 06 ספטמבר 2016, במעמד הנוכחים

חתימה